

— Ето; азъ са засмѣхъ като са научихъ че сте любовници, рече бабичката. Зрѣлището на двама любовници весели старця възрастъ, защото ще доде време когато единъ ще са глуси да гледа лицето на другия. Ха, ха, ха!

Сега доде редъ на Юна да произнесе думи прутиву неспособно-то туй пророчество.

— Diavertite omen! *Пази Боже!* извика тя. Ты, злочеста бабо, не познавашъ що е любовь; пнакъ щѣше да познавашъ че любовта не са измѣнува никога.

— Помысли че и азъ съмъ была нѣкога млада, но сега остарѣхъ, преобразихъ са, мирисъ на прѣсть какото пострадава пѣлтата него пострадава и сърцето.

— Подирь тѣзи думи бабичката, пакъ са предаде на мълченіе дълбоко и ледано като смърть.

— Отъ давно ли живѣешъ тука? попыта я подирь малко Главкъ за да прекъсне мълченьто.

— Увы! отъ давно, отговори бабичката.

— Бѣдно и страшно е жилището ти.

— Добръ думашъ. Адъ лежи тука подъ него, рече бабичката като показваше съ прѣсть на долу къмъ земята. Искашъ ли да ти кажж една тайна? мрачны творенія и подземны дышѣтъ яростъ противъ красотата на прекрасния!

— Негостоприимны и чудовоцны сж думытъ ти, ты друго не знаешъ да кажешъ, извика Главкъ. Предпочитамъ да са изложж на яростта на бурята нежели да прибѣгнж въ пещерата ти.

— Какъго искашъ. Само злочестытъ трѣба да прибѣгватъ при мене.

— Че защо само злочестытъ? попыта аспиниятъ.

— Азъ съмъ вѣщницата на Везувій, отговори тя съ демонска засмѣха. Общавамъ наджда на обезнадѣжнѣтъ, имамъ либиче противъ мѣкытъ на любовта, давамъ съкровища на сребролюбивытъ, быи и за отмѣствяване на злодѣйцытъ; за добрытъ и благополучнытъ имамъ сичко косто свѣтътъ има изобилно, проклетія и клетвы. Не ма безпокой повече.

Щомъ изрече туй, павжената и жестока бабичка на пещерата предаде са пакъ на таквози гробно и упорно мълчене щотото Главкъ навразно са помъчи да и чуе пакъ да говори; и самата неподвижность на физиономіята ѝ показваше че никога отъ думытъ му не стигане до слуха ѝ,

Но благополучіе бурята зе да утихва, защото колкото бѣ сил-